

Rapport

Datum: 2 augustus 1999

Rapportnummer: 1999/341

KLACHT Op 23 oktober 1998 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer H. uit Denemarken, ingediend door de heer He. te Hulsel, met een klacht over een gedraging van de Staatssecretaris van Financiën. Nadat verzoeker zijn verzoekschrift op 21 december 1998 had aangevuld, werd naar deze gedraging een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd: Verzoeker klaagt er over dat de Staatssecretaris van Financiën in diens beslissing van 22 december 1997 zijn verzoek van 2 september 1997 heeft afgewezen om de hem in rekening gebrachte invorderingsrente in verband met het tijdstip van betalen van de aanslag inkomstenbelasting 1992 te verminderen tot nihil. ACHTERGROND

1. Wet op de inkomstenbelasting 1964

(wet van 16 december 1964, Stb. 519) Artikel 14, eerste lid:

"Ingeval vergoedingen wegens verlies of beschadiging van een (...) bedrijfsmiddel of de opbrengst bij vervreemding van zodanig bedrijfsmiddel de boekwaarde van dat bedrijfsmiddel dan wel van het beschadigde gedeelte overtreffen, kan bij het bepalen van de in een kalenderjaar genoten winst in elk geval, indien en zolang het voornemen tot vervanging of herstel van het bedrijfsmiddel bestaat, het verschil gereserveerd worden en blijven tot vermindering van de in aanmerking te nemen kosten van vervanging of herstel..."

2. Leidraad Invordering 1990

(Besluit van de Staatssecretaris van Financiën van 25 juni 1990, nr AFZ90/1990) Artikel 28, § 2, tweede en derde lid:

"2. Indien als gevolg van een te late betaling terecht rente in rekening wordt gebracht, dient deze te worden betaald. In uitzonderlijke situaties kan er echter aanleiding bestaan rente - hoezeer ook verschuldigd - te verminderen. Deze (strikt individueel te beoordelen) situaties doen zich alleen voor als de ontvanger van mening is dat het feit dat de belastingschuld niet tijdig is voldaan aan de belastingschuldige niet kan worden verweten en bovendien de invordering van rente - gezien de omstandigheden van het specifieke geval - onredelijk en onbillijk is. Een reden voor niet-verwijtbaarheid kan een verhuizing zijn, waardoor de belastingschuldige niet op de hoogte was van de aanslag, terwijl hij wel datgene heeft gedaan dat redelijkerwijs van hem mag worden verwacht om de Belastingdienst in kennis te stellen van zijn nieuwe adres. (...)

3. Wanneer de behandeling van een bezwaarschrift meer tijd heeft gevegd dan gebruikelijk is, dient de hierdoor belopen rente volledig te worden voldaan. Er kan slechts aanleiding bestaan voor wat betreft de belopen rente een tegemoetkoming te verlenen als sprake is van buitensporig lange behandeling van een bezwaarschrift, zonder dat de belastingschuldige daarop invloed heeft kunnen uitoefenen. Alsdan kan in extreme, schrijnende situaties, voorzover de alsdan geleden schade hoofdzakelijk het gevolg is van een duidelijk verzuim van de Belastingdienst, een deel van de rente worden verminderd..."

ONDERZOEK In het kader van het onderzoek werd de Staatssecretaris van Financiën verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de Staatssecretaris een aantal specifieke vragen gesteld. Ook werd een vraag gesteld aan de Belastingdienst/Ondernemingen Eindhoven.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De Staatssecretaris van Financiën deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

BEVINDINGEN De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. FEITEN

1. Verzoeker exploiteerde in maatschapsverband met zijn vader vanaf 1984 een gemengd landbouwbedrijf. In de loop van 1992 verkocht de maatschap een deel van het aan het bedrijf verbonden melkquotum. Voor de met de verkoop van het melkquotum behaalde boekwinst vormde de maatschap een vervangingsreserve als bedoeld in artikel 14 Wet op de inkomstenbelasting 1964.
2. Met dagtekening 30 juni 1994 legde de Belastingdienst/Ondernemingen Tilburg (hierna: de Belastingdienst) verzoeker een aanslag inkomstenbelasting op over het jaar 1992. Voorafgaand aan de vaststelling van de aanslag was een boekenonderzoek ingesteld. Bij de vaststelling van de aanslag werd ter zake van de gevormde vervangingsreserve voor het melkquotum een correctie aangebracht. Deze bestond er uit dat het bedrag van de reserve als stakingswinst werd belast.
3. Verzoeker tekende op 20 juli 1994 bezwaar aan tegen de opgelegde aanslag inkomstenbelasting 1992. Hij stelde dat de correctie ter zake van de vervangingsreserve ten onrechte was aangebracht, omdat in 1992 het voor de toepassing van artikel 14 Wet op de inkomstenbelasting 1964 vereiste voornemen tot vervanging van het vervreemde melkquotum aanwezig was.
4. Op 27 juli 1994 ontving verzoekers gemachtigde van de Belastingdienst een bevestiging van de ontvangst van het bezwaarschrift. In deze brief schreef de Belastingdienst voorts het volgende:

"...Het indienen van (...) een bezwaarschrift wordt bij de Belastingdienst tevens beschouwd als een verzoek om uitstel van betaling voor het door u bestreden bedrag. In verband hiermee deel ik u het volgende mede. Ik heb het uitstel verleend totdat op het ingediende bezwaarschrift (...) is beslist. Tevens vestig ik uw aandacht op de belangrijke punten op blz. 2 van deze brief..." Op de bedoelde tweede bladzijde van de brief stond onder meer het volgende:

"Rente Als u betaalt na de laatste vervaldag, moet u ook invorderingsrente betalen. Deze rente wordt ook in rekening gebracht als uw schuld pas na de laatste vervaldag wordt verrekend. Elke betaling die u na de laatste vervaldag doet, wordt eerst gebruikt om de invorderingsrente te betalen en eventuele andere kosten te dekken. De invorderingsrente die in rekening wordt gebracht, bedraagt op dit moment 5,25%..."
5. In een brief van 10 augustus 1994 stelde de Belastingdienst verzoekers gemachtigde enige vragen naar aanleiding van het ingediende bezwaarschrift tegen de aanslag inkomstenbelasting 1992.
6. Op 11 oktober 1994 gaf verzoekers gemachtigde schriftelijk antwoord op de vragenbrief van de Belastingdienst van 10 augustus 1994.
7. Op 13 oktober 1994 deed de Belastingdienst schriftelijk uitspraak op verzoekers bezwaar tegen de aanslag inkomstenbelasting 1992. De Belastingdienst wees het bezwaar af en overwoog daarbij het volgende:

"...Door belastingplichtige is niet aannemelijk gemaakt dat op balansdatum 31-12-92 het voornemen bestond om nieuw melkquotum aan te schaffen. Slechts de mogelijkheid tot aankoop te zijner tijd wordt opengelaten. Er waren ten tijde van de verkoop c.q. balansdatum geen concrete plannen aanwezig ter aankoop van nieuw melkquotum..." 8. Tegen de uitspraak van 13 oktober 1994 op het bezwaarschrift tekende verzoeker beroep aan bij het gerechtshof 's-Hertogenbosch. Het beroepschrift kwam bij de griffie van het gerechtshof binnen op 1 december 1994. Het gerechtshof verklaarde verzoeker bij beschikking van 8 maart 1996 niet-ontvankelijk in zijn beroep omdat het beroepschrift te laat was ingediend.

9. Op 28 juli 1997 wendde verzoekers gemachtigde zich tot de Belastingdienst met het volgende:

"...Hierbij maken wij bezwaar tegen het feit dat door u rente in rekening is gebracht op bovengenoemde aanslag (de aan verzoeker opgelegde aanslag inkomstenbelasting 1992; N.o.). In 1992 is door cliënt en zijn vader, met wie hij in maatschapsverband een landbouwbedrijf exploiteerde, het hen toebehorende melkquotum verkocht. De opbrengst hiervan is door ons als vervangingsreserve gepassiveerd en in 1994, toen duidelijk werd dat cliënt zich in Denemarken wilde vestigen, is de vervangingsreserve door ons in het resultaat verwerkt. Naar aanleiding van een door u gehouden boekenonderzoek is de opbrengst van het melkquotum alsnog verwerkt in het resultaat 1992. Beleefd verzoeken wij tevens om uitstel van betaling tot door u een uitspraak op dit bezwaar is gedaan..."

10. Op 2 september 1997 nog voordat hij een reactie van de Belastingdienst op zijn brief van 28 juli 1997 had ontvangen - wendde verzoekers gemachtigde zich tot de Staatssecretaris van Financiën. Hij schreef het volgende:

"...(Wij) verzoeken u hierbij om toepassing van de hardheidsclausule betreffende cliënt in rekening gebrachte invorderingsrente op de hem opgelegde aanslag inkomstenbelasting/premieheffing 1992 (...). Cliënt, welke samen met zijn vader een landbouwbedrijf exploiteerde, heeft in 1992 zijn aandeel in het hen toebehorende melkquotum verkocht. Omdat er een zeer gerede kans was dat binnen afzienbare tijd melkquotum gekocht zou worden, de infrastructuur van het bedrijf was intact gebleven, is de opbrengst van het melkquotum als vervangingsreserve op de balans per 31-12-1992 gepassiveerd. In de loop van 1994 werd duidelijk dat cliënt zich in Denemarken ging vestigen en is bovengenoemde vervangingsreserve alsnog in het resultaat verwerkt. Tijdens een door de Belastingdienst Ondernemingen Tilburg gehouden boekenonderzoek is, mede omdat het per saldo geen verschil maakte in welk jaar de opbrengst van het melkquotum belast zou worden, de opbrengst bij het inkomen van 1992 geteld. Accoord gaan met deze correctie blijkt achteraf in te moeten houden dat cliënt 12.696 rente in rekening wordt gebracht. Namens cliënt verzoeken wij u hierbij beleefd de eerder in rekening gebrachte rente terug te willen brengen tot nihil..." 11. Eveneens op 2 september 1997 schreef verzoekers gemachtigde de Belastingdienst het volgende:

"...Hierbij verzoeken wij u namens cliënt niet tot invordering van het momenteel nog openstaande bedrag ad 11.455,-- + 1.251,-- = 12.696,-- over te gaan tot er een uitspraak is van de Staatssecretaris van Financiën op het ingediende verzoek om toepassing van de

hardheidsclausule..."

12. Op 22 december 1997 beantwoordde de Staatssecretaris het verzoek van 2 september 1997 als volgt:

"...Het verzoek om toepassing van de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 63 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen kan in dezen niet aan de orde komen, aangezien bedoelde bepaling niet op de invordering maar uitsluitend op de heffing van belastingen van toepassing is. Wel heb ik in verband met uw verzoek getoetst of uw cliënt wellicht in aanmerking komt voor een matiging van de in rekening gebrachte invorderingsrente. Op grond van beleidsvoorschriften bestaat de mogelijkheid om de verschuldigde invorderingsrente te matigen indien deze terecht in rekening is gebracht - hetgeen in casu het geval is - maar zich omstandigheden voordoen op grond waarvan een matiging op zijn plaats is. Een matiging van de verschuldigde invorderingsrente is mogelijk indien:

- sprake is van niet-verwijtbaarheid;
- sprake is van een verzuim van de Belastingdienst bij de behandeling van een bezwaar- of beroepschrift;
- een te late uitbetaling van een teruggaaf.

Uit het ambtsbericht dat de Belastingdienst/Ondernemingen Eindhoven aan mij heeft uitgebracht is mij echter gebleken dat een dergelijke situatie zich in dit geval niet voordoet. In verband hiermede zal ik dan ook geen gevolg geven aan uw verzoek de in rekening gebrachte invorderingsrente terug te brengen tot nihil. Aangezien de behandeling van uw brief langer heeft geduurd dan noodzakelijk - ik stel mij daarbij op het standpunt dat uw brief uiterlijk 31 oktober 1997 had kunnen worden beantwoord - ben ik bereid geen invorderingsrente in rekening te brengen over de periode 1 november 1997 tot aan de dag der betaling mits voldoening van de verschuldigde invorderingsrente plaatsvindt binnen 10 dagen na dagtekening van deze brief. Ten aanzien van uw mededeling dat het accord gaan met een correctie over het jaar 1992 tot gevolg heeft gehad dat aan uw cliënt invorderingsrente in rekening is gebracht, merk ik op dat de inspecteur mij heeft bericht dat de vervangingsreserve terecht in 1992 tot de winst is gerekend. Overigens dient dit aspect te worden ingebracht in een bezwaar- c.q. beroepsprocedure tegen de aanslag en kan niet worden betrokken in een toetsing of de invorderingsrente kan worden gematigd..."

B. STANDPUNT VERZOEKER

1. Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtsamenvatting onder

Klacht

. In zijn verzoekschrift merkte verzoekers gemachtigde nog het volgende op:

"...Door het hele verhaal speelt de bijkomstigheid dat wij in de loop van 1997 zijn overgegaan van Belastingdienst Tilburg naar Belastingdienst Eindhoven; Belastingdienst Tilburg heeft de gehele bezwarenprocedure en een stuk van de invordering afgehandeld, Belastingdienst Eindhoven heeft het laatste stuk van de invordering afgehandeld. Een medewerker van Belastingdienst Eindhoven heeft mijn accountant wel eens toevertrouwd dat als Belastingdienst Eindhoven de gehele zaak zou hebben afgehandeld, de

invorderingsrente niet geïnd zou zijn. Hoe kan het toch dat 2 belastingdiensten met zo'n zaak verschillend omgaan..." C. STANDPUNT VAN DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN In zijn reactie op de klacht liet de Staatssecretaris het volgende weten:

"...1. **Verloop van de aanslagregeling**a. Op 26 augustus 1993 stuurt de Belastingdienst/Ondernemingen Tilburg in het kader van de behandeling van de aangifte inkomstenbelasting 1992 van (verzoeker en zijn vader; N.o.) een vragenbrief naar de belastingadviseur. b. Bij brief van 10 september 1993 beantwoordt de adviseur de vragen. c. De gegeven antwoorden geven aanleiding tot het stellen van nadere vragen. d. In een telefonisch onderhoud met de belastingadviseur wordt afgesproken dat een boekenonderzoek wordt ingesteld bij de maatschap (...). e. Het boekenonderzoek vindt plaats op 15 en 16 maart 1994. f. Het verslag van het boekenonderzoek dateert van 11 april 1994. g. De adviseur gaat akkoord met de in het verslag vermelde correcties, uitgezonderd de correctie opheffing vervangingsreserve boekwinst verkoop melkquotum. h. De aanslagen inkomstenbelasting 1992 ten name van (verzoeker en zijn vader; N.o.) worden gedagtekend 30 juni 1994 opgelegd met inachtneming van de voorgestelde correcties. i. De belastingadviseur dient op 20 juli 1994 bezwaarschriften in tegen de aanslagen (...). j. De bezwaarschriften worden op 13 oktober 1994 afgewezen (...). k. Hierop gaat de belastingadviseur in beroep. De beroepschriften komen op 1 december 1994 bij het Gerechtshof te Den Bosch binnen. l. Op 8 maart 1996 verklaart het Gerechtshof de beroepschriften niet-ontvankelijk omdat de beroepschriften niet tijdig zijn ingediend (...). 2. Verschil in heffing als de vrijval van de vervangingsreserve in 1994 in plaats van 1992 in de heffing zou zijn betrokken? Het maakt geen verschil of de vrijval van de vervangingsreserve in 1992 of in 1994 in de heffing zou zijn betrokken. De vrijval van de vervangingsreserve die is gevormd ter zake van de boekwinst op de verkoop van het melkquotum zou in beide jaren belast zijn als stakingswinst naar het vaste tarief van 45%, indien en voorzover deze bate de eerste belastingschijf overtreft. Voor het deel van de bate dat onder de eerste schijf valt, geldt het lagere tarief van de eerste schijf. Ik merk op dat de vraag of het terecht is dat de vervangingsreserve in 1992 tot de winst is gerekend, beantwoord dient te worden in de bezwaar- en beroepsprocedure tegen de aanslag.

3.

(...)

4. In rekening gebrachte invorderingsrente

De regeling ten aanzien van de invorderingsrente is neergelegd in hoofdstuk V van de Invorderingswet 1990. Artikel 28 Invorderingswet 1990 bepaalt dat bij overschrijding van de voor de belastingaanslag geldende enige of laatste betalingstermijn aan de belastingsschuldige rente - invorderingsrente - in rekening wordt gebracht over het op de belastingaanslag openstaande bedrag. In casu zijn de aanslagen gedagtekend op 30 juni 1994 en liep de betalingstermijn af op 31 augustus 1994. De invorderingsrente is verschuldigd vanaf 1 september 1994 tot aan de dag van betaling, zijnde 29 april 1996. Zoals ik in mijn brief van 22 december 1997 heb aangegeven, vind ik op basis van de beleidsvoorschriften zoals opgenomen in de Leidraad Invordering 1990 geen aanleiding om de in rekening gebrachte invorderingsrente te matigen. Hierbij merk ik op dat

(verzoeker; N.o.) gedurende de periode van uitstel de mogelijkheid heeft gehad het bedrag rentedragend weg te zetten. Ook had (verzoeker; N.o.) ondanks het verleende uitstel van betaling, de aanslag alvast kunnen betalen. Als het bezwaarschrift c.q. beroepschrift gegrond zou zijn verklaard, dan zou de Belastingdienst alsdan het reeds betaalde bedrag terugbetalen met invorderingsrente..." D. INFORMATIE VAN DE

BELASTINGDIENST/ONDERNEMINGEN EINDHOVEN De

Belastingdienst/Ondernemingen Eindhoven liet op een vraag van de Nationale ombudsman telefonisch weten dat het gerechtshof 's-Hertogenbosch de Belastingdienst niet heeft uitgenodigd tot het indienen van een verzoogschrift in de door verzoeker aangespannen procedure over de aanslag inkomstenbelasting 1992. BEOORDELING 1. De Belastingdienst/Ondernemingen Tilburg (hierna: de Belastingdienst) heeft verzoeker met dagtekening 30juni 1994 een aanslag inkomstenbelasting 1992 opgelegd. Bij de vaststelling van de aanslag heeft de Belastingdienst de door verzoeker opgevoerde vervangingsreserve als stakingswinst in het belastbare inkomen begrepen. In verband met deze correctie heeft verzoeker tegen de aanslag bezwaar aangetekend. Na afwijzing van het bezwaar door de Belastingdienst bij uitspraak van 13oktober 1994 heeft verzoeker beroep bij het gerechtshof 's-Hertogenbosch ingesteld. Bij beschikking van het gerechtshof is verzoeker op 8maart 1996 in zijn beroep niet-ontvankelijk verklaard. De datum waarop het bedrag van de aanslag moest zijn voldaan, was 1september 1994. Gedurende de behandeling van het bezwaar en het beroep heeft verzoeker echter uitstel van betaling genoten. Hij heeft het bedrag van de aanslag 1992 uiteindelijk voldaan op 29april 1996. 2. De Belastingdienst heeft verzoeker invorderingsrente in rekening gebracht over het bedrag van de aanslag inkomstenbelasting 1992. Deze rente was berekend over de periode 1september 1994, de datum waarop de aanslag had moeten zijn voldaan, tot 29april 1996, de datum waarop verzoeker de aanslag heeft betaald. Op 2september 1997 heeft verzoeker de Staatssecretaris van Financiën gevraagd het bedrag van de in rekening gebrachte invorderingsrente terug te brengen tot nihil. De Staatssecretaris heeft dit verzoek op 22 december 1997 afgewezen.

3. Verzoeker klaagt er over dat de Staatssecretaris zijn verzoek van 2september 1997 in zijn brief van 22december 1997 heeft afgewezen. Verzoeker is het er niet mee eens dat hem rente in rekening wordt gebracht, onder meer niet omdat de rente volgens hem het gevolg is van een correctie die naar zijn mening ten onrechte is aangebracht. Voorts merkt verzoeker op dat een medewerker van de Belastingdienst/Ondernemingen Eindhoven, onder welke eenheid verzoeker later kwam te ressorteren, hem zou hebben gezegd dat die eenheid van de Belastingdienst in een geval als dit de invorderingsrente niet zou hebben geïnd.

4. De Staatssecretaris van Financiën is van mening dat er geen reden bestaat om het bedrag van de aan verzoeker in rekening gebrachte rente te matigen. De Staatssecretaris wijst daarbij op het ter zake geldende beleid, zoals opgenomen in de Leidraad Invordering 1990.

5. De aan verzoeker in rekening gebrachte invorderingsrente is het rechtstreekse gevolg van het feit dat verzoeker gedurende de tijd dat het door hem aangetekende bezwaar en

beroep tegen de aanslag inkomstenbelasting 1992 in behandeling was, gebruik heeft gemaakt van de geboden mogelijkheid om uitstel van betaling te verkrijgen voor het bedrag van de aanslag waartegen het bezwaar en beroep zich richtte. Ingevolge het in de bepalingen van de Leidraad Invordering 1990 (zie

Achtergrond

, onder 2.) neergelegde beleid, wordt in een dergelijke situatie slechts een tegemoetkoming in de te betalen rente verleend, indien sprake is geweest van een (buitensporig) lange behandeling van het bezwaar en/of het beroep, voorzover deze lange behandeling het gevolg is geweest van een duidelijk verzuim van de Belastingdienst. Dit is te billijken.

6. Door verzoeker is niet gesteld, noch is daarvan tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman gebleken, dat sprake is geweest van een lange behandeling ten gevolge van een aan de Belastingdienst toe te rekenen verzuim. Het feit dat het gerechtshof 's-Hertogenbosch naar aanleiding van het op 1 december 1994 binnengekomen beroepschrift pas bij beschikking van 8 maart 1996 verzoekers niet-ontvankelijkheid uitsprak, kan niet aan de Belastingdienst worden verweten. Nu het gerechtshof de Belastingdienst niet heeft uitgenodigd tot het indienen van een verzoekschrift is immers aannemelijk dat de behandelingsduur in de beroepsfase niet is beïnvloed door de handelwijze van de Belastingdienst. De Staatssecretaris van Financiën heeft dan ook op goede grond geweigerd verzoeker een tegemoetkoming in de te betalen invorderingsrente te verlenen.

7. Verzoekers stelling dat de correctie bij de vaststelling van de aanslag inkomstenbelasting 1992 ten onrechte is aangebracht, doet aan bovenstaand oordeel niet af. Met het onherroepelijk worden van de aanslag is immers ook de verschuldigdheid van het te betalen bedrag komen vast te staan. De mogelijkheid om de juistheid van de aanslag en de daarbij toegepaste correctie in verband met de vervangingsreserve te laten toetsen door de belastingrechter is komen te vervallen met het laten verstrijken van de beroepstermijn tegen de uitspraak op het bezwaar. Ook is niet gebleken dat verzoeker in het kader van de aanslagregeling of anderszins over het verschuldigd worden van de invorderingsrente met de Belastingdienst afspraken heeft gemaakt. Hetgeen verzoeker aanvoert omtrent de gedragslijn die in een geval als het zijne zou worden toegepast door een andere eenheid van de Belastingdienst, doet aan het bovenstaande evenmin af. Het door verzoeker in dit verband naar voren gebrachte is niet voldoende om te vast te kunnen stellen dat de Belastingdienst in zijn geval is afgeweken van een in andere, vergelijkbare gevallen gevoerd begunstigend beleid. Van een dergelijk beleid van de Belastingdienst, dat overigens in strijd zou zijn met het beleid zoals ter zake opgenomen in de Leidraad Invordering 1990, is ook overigens niet gebleken.

8. De beslissing van de Staatssecretaris heeft voorts niet geleid tot een voor verzoeker onredelijke uitkomst. Ten gevolge van het genoten uitstel van betaling heeft hij immers gedurende de periode van het uitstel kunnen beschikken over het op de aanslag

verschuldigde bedrag. Voorts is verzoeker vooraf uitdrukkelijk schriftelijk gewezen op het verschuldigd worden van rente als consequentie van het gebruik maken van het geboden uitstel van betaling. De onderzochte gedraging is behoorlijk.

CONCLUSIE

De klacht over de onderzochte gedraging van de Staatssecretaris van Financiën is niet gegrond.